

Чичо Петъръ остави работа и отиде да види примуса.

Любчо остана самъ. Очитѣ му свѣтнаха отъ радостъ. Охъ, колко много винтчета! А колко му трѣбва едничко! Ето и едно хубаво колелце. Колко хубавъ ще стане аеропланътъ, ако прикрепи това колелце за кормило! Чичо Петъръ нѣма и да забелѣжи, ако го вземе. То е толкова малко.

И Любчо го грабна веднага, мушна го въ джебчето си и отиде да донесе аероплана си.

Но нѣщо лошо му стана. Не му се искаше да работи. Ржцетѣ и краката му отслабнаха, глава го заболѣ, а пѣкъ и мжчно пригльѣщаше.

Набързо той завинти колелцето на аероплана, опрѣ глава на ржка и загледа презъ прозореца навънъ.

Майка му го забелѣза.

— Какво така се смѣлча, Любчо? Да не ти е лошо?

И тя му похвана челото.

— Да, главата ти гори. Очитѣ ти свѣтнаха. Ти си болно, моето момче. Ела да си полегнешъ. Ела, ела си легни и ще трѣбва да не ходишъ на училище нѣкой день.

Любчо легна и заспа. А като се събуди, чу какъ татко му и чичо Петъръ се разговаряха.

— Немога да разбере кжде се дѣна?! Колко го търсихъ! Сега часовникътъ нѣма да върви.

— Ехъ, и ти си майсторъ, подиграваше се Любчовъ татко. — Можешъ да разваляшъ, а неможешъ да сглобишъ единъ часовникъ!

— Винтчето нѣма, винтчето! Пѣкъ и едно колелце се е търкулнало нѣкжде.

— Добре, добре! Ела сега да вечеряме, че после ще ги потърсимъ. А я погледни

